

ת"פ 5466/12/13 - המאשימה מדינת ישראל נגד שלמה אברמוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5466-12-13 מדינת ישראל נ' אברמוב
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם שלמה אברמוב

הכרעת דין

בפתח הדברים מודיע בית המשפט על זיכוי של הנאשם.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 15.2.13, התפתח ריב בין כלבו של אברהם סופייב (להלן: "המתלונן"), לכלבו של הנאשם. בין השניים התפתח ויכוח במהלכו אחז הנאשם במעיל המתלונן, משך אותו וניסה להכותו באגרוף, אך המתלונן אחז בידו של הנאשם. בשלב זה דחף הנאשם את המתלונן בחוזקה, כך שהמתלונן נפל ארצה, ובעודו שרוע על הקרקע היכה אותו הנאשם בחוזקה. אישתו של המתלונן, אלונה צביליחובסקה (להלן: "המתלוננת"), היכתה בנאשם באמצעות רצועת כלב, על מנת שיעזוב את המתלונן, ובתגובה - הנאשם דחפה והמשיך להכות את המתלונן. כתוצאה מהאמור נגרמו למתלונן ארבעה שברים בארובת עין שמאל ובלסתו והוא נזקק לניתוח בהרדמה מלאה תוך אשפוז במשך שבוע ימים.

2. הנאשם כפר במיוחס לו ולפיכך נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה העידו המתלונן והמתלוננת, וכן העידה בת זוגו של הנאשם, גב' מריה אברמוב (להלן: "מריה"). במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם וכן העידה אימו.

דין והכרעה

3. כאמור לעיל, ראיות המאשימה נסמכות על עדותם של שלושה: המתלונן, המתלוננת ומריה. לפיכך, יפורטו להלן גירסאות העדים לגבי חלקו העיקרי של האירוע.

המתלונן בעדותו תיאר את הרקע שקדם למקרה, במהלכו טייל עם המתלוננת וכלבם, כאשר הכלב משוחרר. בשלב מסוים, פגש הכלב בכלבו של הנאשם אשר היה משוחרר אף הוא, ובין שני הכלבים התפתחה תגרה. הנאשם בעט בבטנו של כלב המתלונן והמתלונן פנה לעברו בטרמוניה. הנאשם אחז בכלבו שלו, העבירו לידי אישה שהיתה איתו, משך במעיל המתלונן, אמר לו שיכה אותו, ניסה להכותו באגרופ ביד שמאל, אך המתלונן אחז את יד הנאשם. בשלב זה, הנאשם דחף את המתלונן כך שזה נפל, תוך שמשך במעילו של הנאשם והשניים נפלו ארצה (עמ' 5 ש- 15 עד עמ' 6 ש- 5 לפרו'). המתלונן אחז את ידו של הנאשם ביד שמאל ואחז ביד ימין במעילו (עמ' 16 ש- 20 לפרו'). לדברי המתלונן, **"כשנפילתי הייתי כבר בלי הכרה, אני לא זוכר מה קרה הלאה. אישתי זוכרת"** (עמ' 6 ש- 5 לפרו'). כל שהמתלונן יודע לגבי המשך האירוע, נמסר לו מפיה של המתלוננת (עמ' 8 ש- 9; עמ' 12 ש- 24, 29, עמ' 14 ש- 13-12 לפרו'). נפילת המתלונן היתה לדבריו **"עם הראש לאחור"** (עמ' 15 ש- 30 לפרו').

4. המתלוננת העידה לגבי תחילת האירוע באופן דומה, לפיו הנאשם החל לבעוט בכלבם וכן איים על המתלונן: **"הוא תפס אותו במעיל ואיים עליו, ונתן לו מכה בראש, אברהם התעלף, נפל והתעלף, ושלמה המשיך להרביץ לו עם אגרופ בראש (מצביעה על הרקה הימנית ומסביב לעין)... ניסיתי להרחיק אותו עם הרצועה... אברהם שכב ללא הכרה, בלי שום סימני חיים, ושלמה המשיך להרביץ לו, כשאני התחלתי לתת לו מכות עם הרצועה, הוא דחף אותי קיבלתי מכה באיזור בין הבטן לחזה"** (עמ' 17 ש- 25-20 לפרו').

בהמשך עדותה, תיארה המתלוננת את אופן תקיפת המתלונן: **"אברהם שכב ללא הכרה, ללא רוח חיים, שלמה התיישב עליו והמשיך לתת לו מכות בראש... הוא המשיך להרביץ בלי להפסיק, לא ספרתי את המכות. אבל הוא המשיך להרביץ ולהרביץ עד שהגעתי עם הרצועה של הכלב וניסיתי להרחיק אותו... התיישב עליו והמשיך להרביץ לבנאדם"** (עמ' 19 ש- 32 עד עמ' 20 ש- 4 לפרו'). **"הוא קפץ עליו והתיישב עליו והמשיך להרביץ הרביץ הרביץ... לא יכולה להגיד אם זה היה שתי דקות או חמש דקות... ראיתי שהוא מרביץ ומרביץ ומרביץ"** (עמ' 21 ש- 14-10 לפרו'). לדברי המתלוננת, הנאשם היכה את המתלונן באמצעות יד ימין בלבד (עמ' 21 ש- 19-17 לפרו').

5. מריה העידה בבית המשפט, כעדת תביעה, שהמתלונן הוא שהיכה בנאשם, הנאשם ביקש לדחוף אותו, ובשלב זה המתלונן אחז במעילו של הנאשם ושניהם נפלו יחד לואדי. לדבריה, המתלונן היכה מכת אגרופ בלחיו של הנאשם ואילו המתלוננת היכתה את הנאשם באמצעות רצועת הכלב (עמ' 25 לפרו'). לאחר שבית המשפט נחשף להודעת מריה במשטרה, הוכרזה מריה כעדה עויינת, ובהמשך הודעתה הוגשה וסומנה כת/2. מהודעה זו עולה שמריה העידה במשטרה כי המתלונן היכה את הנאשם, הנאשם דחפו, ובשלב זה השניים נפלו ארצה ו**"המשיכו עם המכות שלהם"** (ת/2 ש- 27).

6. גירסתה של מריה אינה עולה בקנה אחד עם גירסת המתלון והמתלוננת. מדובר בעדה אשר נשואה לנאשם, ומכאן ברורה נטיית ליבה, ואולם המאשימה בחרה לזמנה כעדת תביעה, על כל המשמעויות הראייתיות הכרוכות בדבר. המאשימה ביקשה לקבוע את עיקר משקל עדותה של מריה באמירתה בהודעה ת/2, ולפיה המתלון והנאשם המשיכו "ללכת מכות". בעדותה בבית המשפט הבהירה שכוונתה היתה שהשניים התגלגלו יחדיו, זאת לאחר הדחיפות שקדמו לכך. מכאן, אינני מוצא כיצד יש בעדותה של מריה כדי לחזק את גירסת המתלון והמתלוננת.

7. מתן אמון מלא בגירסת המתלון והמתלוננת, אינה מתיישבת עם הממצאים הרפואיים שהוגשו לבית המשפט. כפי שהעיד המתלון, הוא איבד את הכרתו לאחר שבלם ניסיון להכותו באגרופ, נדחף ע"י הנאשם, אחז במעילו ונפל ארצה. בנוסף העיד, כי נפל ונחבל בחלקו האחורי של הראש. באופן דומה, העידה המתלוננת כי המתלון נפל ונחבל בחלקו האחורי של הראש (עמ' 20 ש-27 לפרו'). ניתן היה לצפות כי נפילה זו, בעקבותיה איבד המתלון את הכרתו, תותיר סימני חבלה.

בהתאם לעדות המתלוננת, מיד לאחר שהמתלון איבד את הכרתו, הנאשם תקף אותו בחמת זעם באגרופים רבים במשך מספר דקות, לרבות באזור הרקה הימנית והעין. ניתן היה לצפות כי תקיפה קשה זו תותיר סימני חבלה בהתאם.

עיון בתעודות הרפואיות אשר סומנו ת/3 וכן בצילומי המתלון אשר סומנו ת/1, מצביע על חבלה משמעותית בארובת העין השמאלית של המתלון, וכן כתם לא ברור מעל לגבה הימנית. התיעוד הרפואי מתאר שני שברים בצד השמאלי של פניו של המתלון, אשר דרשו התערבות בדרך של ניתוח בהרדמה כללית, תוך שימוש בגישה מתוך הפה. ראיות אלה לא הצביעו על חבלה נוספת כלשהי, לא בעינו הימנית אשר הותקפה, לכאורה, באגרופים, לא בחלקים אחרים של פניו וכן לא בראשו אשר נחבל, לכאורה, בחלקו האחורי אשר הוטח ארצה כתוצאה מנפילתו.

יודגש כי זירת האירוע הינה באיזור בו אבנים, אספלט ואף סלעים (ראו עדויות עדי התביעה). התיעוד הרפואי מהווה ראיות שאינן תלויות בהטיה כזו או אחרת, ובמקרה זה - אינן עומדות בקנה אחד עם תיאור המתלוננים. יצוין כי לגירסת הנאשם ומריה, המתלון נפל ארצה והתגלגל, עובדה העשויה להסביר את החבלה שנגרמה לו. ודאי שלא הוצגה בפניי כל ראיה או חוות דעת מעולם הרפואה המשפטית, לפיהן החבלה שנגרמה למתלון נבעה כתוצאה ממכת אגרופ ולא נפילה וחבטה בסלע.

8. נושא התיעוד הרפואי, כאמור לעיל, מהווה ראיה משמעותית המכרסמת במשקל עדויות המתלוננים. בנוסף לקושי זה ישנם סתירות ואי דיוקים, המעצימים את הקושי שניתן לתת לעדויות המתלוננים, כפי שיפורט להלן:

- המתלון טען כי שהה בבית חולים, בעקבות התקיפה, במשך 4 חודשים (עמ' 11 ש-29 לפרו'). בהתאם לתיעוד הרפואי ת/3, הנאשם שוחרר מבית החולים כעבור חמישה ימים.

- המתלון העיד תחילה לגבי "איש", זאת בעת תיאור הנאשם (ראו עמ' 5-6 לפרו'). בהמשך, התברר כי לאירוע עצמו קדם מפגש עם הנאשם, אשר התרחש שבוע לפני האירוע. במהלך

אירוע זה שני הכלבים היו משוחררים (עמ' 11 ש-16 לפרו'). לעומת זאת, בעדותו במשטרה טען המתלונן שנפגש עם הנאשם כחודש וחצי לפני האירוע (עמ' 11 ש-24-25 לפרו'). המתלוננת העידה, לעומתו, שקדם לאירוע מפגש אחד בלבד במהלכו שני הכלבים היו קשורים ברצועה (עמ' 21 ש-1-2 לפרו').

- המתלוננת והמתלונן עמדו על דעתם שהמתלונן לא היה שתוי במהלך האירוע. שניהם דבקו בגרסה לפיה המתלונן שתה שלוש כוסיות בלבד בטרם האירוע (עמ' 7 ש-15; עמ' 19 ש-12 לפרו'). המתלוננת העידה כי המתלונן "**לא היה שיכור**" (עמ' 22 ש-11 לפרו'), וכן שהמתלונן התנדנד בעקבות המכות שקיבל ולא בעקבות הכוסיות ששתה (עמ' 24 ש-1-2 לפרו'). במסגרת פרשה התביעה הוגשה הודעתה של השוטרת טטיאנה זמודזה, מכרה של המתלוננת, אשר טענה כי הבחינה בנאשם הולך "**בזיג-זג**" לאחר שהותקף, והמתלוננת "**אמרה לי שזה בגלל שהוא שתה**" (ת/6 ש-19-20). המתלוננת לא מסרה כל הסבר המניח את הדעת לגרסה זו, אשר הוגשה כראיית תביעה.

- המתלוננת לא מסרה כל הסבר המניח את הדעת, מדוע בשלב הראשון כשהגיעה עם המתלונן אל המשטרה, לא מסרה את שמו הפרטי של הנאשם על אף שידעה זאת (ראו עמ' 22 ש-22 עד 30 לפרו').

9. המאשימה ביקשה לייחס משקל לתמונות כפות ידיו של הנאשם, המצביעות על כתמים אשר תומכים, לכאורה, במתן מכות אגרופ. הנאשם הסביר כתמים אלה בעבודתו בהובלות במהלכה נתקלות כפות ידיו ומשתפשות. אף במהלך עדותו בבית המשפט, ניתן היה להבחין באיזורים כהים בפרקי האצבעות ובנפוחות בידו הימנית (עמ' 33 ש-10-11 לפרו'). בנוסף, המתלוננת טענה כי הנאשם היכה את המתלונן במכות אגרופ באמצעות ידו הימנית בלבד (עמ' 21 ש-17-19 לפרו'), עובדה שאינה מתיישבת עם אותם כתמים וסימנים אף על כף ידו השמאלית, לאחר האירוע (ראו הצילומים שהוגשו).

10. לא מצאתי בטיעוני המאשימה לגבי פניית הנאשם לחוקר משטרה בהתייעצות לצורך הגשת תלונה (ת/5), עובדה שהוסברה על ידי הנאשם על רקע אי הגשת תלונות בעדה הבוכרית (עמ' 32 ש-30-32 לפרו'), כראיה המחזקת את חולשת ראיות המאשימה, כאמור לעיל. בנוסף, דו"ח הקצין הממונה בו הביע הנאשם, לכאורה, צער על כך שהנאשם נמצא בבית חולים, אינו מחזק את ראיות המאשימה. הבעת צער על החבלה שנגרמה למתלונן במהלך עימות עם הנאשם, אינה בבחינת ראיה התומכת בכך שהנאשם תקף את המתלונן. בנוסף, מדובר בדו"ח עליו לא מצויה חתימתו של הנאשם, וכן עורך הדו"ח כלל לא העיד בבית המשפט, ומכאן, שמשקלה של ראיה זו הינו נמוך ביותר.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, קיים למעלה מספק סביר לגבי המיוחס לנאשם, ולפיכך אני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ה, 01 יוני 2015, במעמד הצדדים.